

OFICIÁLNÍ PREQUEL K VÝPRAVNÉMU FILMU PO ZÁNÍKU ZEMĚ

PO ZÁNÍKU ZEMĚ

DOKONALÁ
BESTIE

MICHAEL JAN FRIEDMAN
ROBERT GREENBERGER
PETER DAVID

The illustration depicts a man in a dark, tactical outfit with a helmet, holding a large, curved scythe. He stands in a desert-like landscape, looking towards a massive, bipedal dinosaur with a large, textured head and sharp teeth. The background shows a hazy, orange-tinted sky with several flying creatures and other figures in the distance, suggesting a post-apocalyptic or alien environment.

Peter David
Michael Jan Friedman
a Robert Greenberger

PO ZÁNÍKU ZEMĚ
DOKONALÁ BESTIE

**Peter David
Michael Jan Friedman
a Robert Greenberger**

PO ZÁNÍKU ZEMĚ DOKONALÁ BESTIE

Přeložil Viktor Faktor

Po zániku Země: Dokonalá Bestie je smyšlené dílo.
Jména, místa i události jsou výplodem fantazie jeho autorů.

Copyright © 2013 by After Earth Enterprises, LLC. All rights reserved.
Used under authorization.

This translation is published by arrangement with Del Rey, an imprint of
The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Translation © Viktor Faktor, 2013.

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-905-8 (PDF)

Po zániku Země Dokonalá bestie

*Tak jako medvědice, jež cosi beztvareho
zrodí ze sebe v konci dne třicátého;
jazykem to však přetvoří a napne tomu tlapy,
hlavu a tělo a krk a mocné drápy,
ta zdeformovaná věc poté ožije,
povstane dokonalá bestie.*

– GUILLAUME DE SALLUSTE DU BARTAS

PROLOG

„Zantenore! Zantenore, přišli jsme o tebe! Ó, ty mocný Zantenore, vzala si tě ta Havěť a my tě musíme dostat zpátky. Zantenore, přišli jsme o tebe...“

Nejvyšší ministr Krezatínu si myslí, že přijde o rozum.

Před jeho izolačním kokonem nadále monotónně skandují Posedlí. V celé krezatínské společnosti není jediná kasta, kterých je podle posledního sčítání sto devadesát sedm, která by ho rozčilovala víc než Posedlí.

Nikdy neví, jakým procesem dojdou k rozhodnutí, která věc nebo záležitost se stane terčem jejich pozornosti. Na rozdíl od mnoha jiných kast nemají Posedlí žádnou ústřední autoritu, nebo mu to tak aspoň připadá. Nemají žádnou radu, žádného vůdce ani žádné shromaždiště. A pokud přece jen nějaké mají, pak je to dobře skrývaným tajemstvím, což je jejich štěstí. Kdyby o něm Nejvyšší ministr věděl, okamžitě by zatoužil jim ho do základů vypálit.

Nicméně se zdálo, že i bez centralizované organizace mají Posedlí nepochybně něco, k čemu se upínají. A činí to tak dlouho, dokud si to přejí. Na tom, jestli v důsledku své fixace tím způsobí nějakou společenskou změnu, jim zřejmě vůbec nezáleží. Jsou posedlí, protože to tak cítí, a budou to dělat tak dlouho, dokud s tím nepřestanou.

Co se ale týče Zantenoru, tak s tím nepřestali. Dělají to už léta.

A léta.

A léta.

Jak je to dlouho, co Posvátný svět převzala ta Havěť? Jistě už uběhla staletí. Při jedné poutní cestě před dávnou dobou tu ještě Havěť nebyla a Zantenor byl svým normálním, neposkvrněným vlastním já. Ve svých prostorných

vesmírných plavidlech dorazili Krezatínci a všechno bylo v pořádku. Kroužili kolem Zantenoru, uctívali bohy a modlili se k nim. A bohové neodpovídali, což bylo jako vždy dobré. Mlčení je dobré. Nečinnost je dobrá. Svátá písma Krezatínu se k této záležitosti vyjadřovala jasně. Pokud bohové přijali obětiny a měli pocit, že modlitby za něco stojí, pak proti Krezatínu nic nepodnikli. Jestli ale na druhé straně někoho postihlo neštěstí, pak tím dala božstva jasně najevo svoji nelibost a nesouhlas.

Poutníci se vrátili ze svého dlouhého letu a ohlásili, že bohové jsou s nimi spokojeni. Radovali se z domácího světa. Jak bylo obyčejem, oslavy trvaly celý rok a během něj byla zplozena nová generace Krezatínců, což byl další projev uznání bohů.

Ale další návštěva Posvátného světa už byla zcela jiná. Objevila se ta Havěť.

„Zantenor ztracen. Havěť ho vzala. Ó, požehnaný Zantenore, odpusť nám naše chyby...“

Nebylo možné přesně určit, kdy se Havěť v Posvátném světě objevila, ale zdálo se, že přišla odnikud. Někteří se domnívali, že se o to postarali Ventrajové, odvěcí nepřátelé Krezatínů, a dokonce nacházeli podobnosti s ventrajskou technologií v podobě ventrajských kosmických plavidel. Neexistoval však způsob, jak proměnit tyto spekulace v jistotu. Havěť byla nepochybně rasou mrchožroutů – čtyři údy, maličké hlavičky, vůbec žádná výzbroj vestavěná do jejich tělesných smyslových orgánů v obličejích, která by umožňovala přístup ke skryté části světla elektromagnetického spektra – ale bylo možné, že si vzali něco z ventrajské technologie a přizpůsobili to svým potřebám.

Zdálo se, že jsou všude. Převzali celé části Zantenora a vybudovali si hnízda, která byla jejich oporou. Na živiny bohatá půda se nevyužívala k procházkám bohů v jejich věčné kontemplaci, ale k pěstování potravin k jejich potřebě. Také se množili a Krezatínci při jejich

sledování identifikovali menší verze té Havěti, která plná dětské radosti pobíhala kolem, jako by zde měla co na práci.

„Požehnaný Zantenore, nezasluhujeme si tě, protože jsme selhali a nechránili tě...“

Nejvyšší ministr už to nevydržel. „*Budte už zticha! Už toho konečně nechte!*“ zavyl. Jeho stříbrně se lesknoucí pařáty se instinktivně svíraly a rozevíraly. Nic by mu v tomto okamžiku nevyhovovalo více, než vyskočit ze svého kokonu, vtrhnout do shromáždění Posedlých a trhat je na kusy. Představoval si, jak se na ně vrhá v bojovém nadšení, rve Posedlým zuby hrdla a ničí je. Současně si představuje, že je to Havěť, mizerná Havěť. Nebyla by to nádhera? Dokázat tu Havěť takhle trhat, jako nějaký bezduchý vražedný stroj, jako nějaké...

... jako nějaké...

„zvíře,“ pronese šeptem.

Zavře své smyslové orgány a jeho mysl se zaměří ven.

Potřebuje, aby jeho bratr z hnízda, Nejvyšší kancléř, k němu okamžitě přišel. Uplyne sotva několik vteřin a Nejvyšší ministr obdrží potvrzení, že jeho myšlenky byly přijaty a jeho přání okamžitě splněno.

„Okamžitě“ je ale u Nejvyššího kancléře velmi subjektivní pojem. Má toho na starosti hodně a jeho definice slova „okamžitě“ je jiná než u ostatních. Nejvyšší ministr je na to zvyklý a počká.

Rozhodne se, že se zaměstná přecházením po svém kokonu. Starosti chodců, jako je gravitační síla, v něm nemají žádný význam. Pohybuje se po zakřiveném, hladkém povrchu nahoru a dolů a pak do stran podle svých náhlých vrtochů.

Posedlí pokračují jako obvykle bez ustání ve svém prozpěvování, ale jemu je to čím dál lhostejnější. Napadne ho, že by jim vlastně měl být vděčný. Poslali jeho myšlenky směrem, který by se mohl ukázat jako užitečný. Dojde proto k rozhodnutí, že je zatím nechá žít

a chodit s prozpěvováním pod svým kokonem, dokud je to nepřestane bavit. Bude-li na to mít chuť, může je vyhladit kdykoliv.

Když konečně dorazí Nejvyšší kancléř, jeho přítomnost se okamžitě promítne do mysli Nejvyššího ministra. Vzdálenější stěna kokonu se pro něho rozestoupí a Nejvyšší kancléř vejde.

„Doufám, že jste na mě nemusel čekat moc dlouho.“ Jeho vrčení a cvakání je jako vždy precizní, stejně jako jeho telepatická syntaxe.

„Vůbec ne. U vás jsou tři dny docela velká rychlost.“

„Jste bratr z mého hnízda a navíc pro Krezatínce něco znamenáte. Proto za vámi vždy spěchám. Co tedy,“ nakloní lehce hlavu, „pro vás mohu udělat?“

„Chci probrat tu záležitost se Zantenorem.“

„Ach, jistě, Zantenor,“ povzdychne si Nejvyšší kancléř. Pokývne směrem k nevnímaným prozpěvujícím Posedlým, přecházejícím neúnavně před kokonem Nejvyššího ministra. „Vzhledem k tomu, že to posloucháte denně, mě na tom nic nepřekvapuje. Jak to dokážete snést? Proč je nesežerete?“

„Už jsem o tom vážně uvažoval, ale v tomto okamžiku to není důležité. Je však třeba se zbavit té Havěti.“

„S tím ochotně souhlasím. A bohové vědí, že jsme to už zkoušeli. Ukázalo se ale, že ta Havěť je nesmírně odolná. Už dvakrát jsme ji napadli ze vzduchu. Bombardovali jsme ji vším, co máme k dispozici. A přesto přežila.“

„Takže zbývá pozemní útok.“

Nejvyšší kancléř se na chvíli odmlčel. Nakonec vážným hlasem pronesl: „To nemůžete od našich lidí žádat.“

„Ale, kancléři...“

„*To nemůžete.*“ Prohlásil to tak hlasitě a rozhodně, že se stěny kokonu zachvěly. „Víte přece, že chodit po posvátné půdě Zantenoru je zakázané, můj bratře z hnízda. *Zakázané.* Jistě víte, co to znamená ‚zakázané‘.“

„To samozřejmě vím, ale...“

„Znamená to, že jakmile jednou položíte pařát na Zantenor, nevrátíte se už nikdy do domovského světa. Jakmile zemřete, nebude vaší esenci umožněno vejít do těžké atmosféry. Nedostanete se kupředu ani zpátky. Budete navždy nečistý a odsouzený k tomu zůstat buď na Zantenoru, kde se vaše přítomnost bude bohům hnusit, nebo se bezcílně toulat po hvězdách.“

„To vím, ale...“

„A přesto navrhuje, aby Krezatínci znovu dobrovolně... nebo je k tomu tentokrát chcete přinutit? Hodláte je zatáhnout do...“

„*To už stačilo, bratře z hnízda!*“ zavyl Nejvyšší ministr a zvedl pařáty, jako by se vzdával. „Nic takového, co tvrdíte, nenavrhuji! Nemám v úmyslu vidět naše lidi, jak chodí, ať už dobrovolně nebo jinak, po Posvátném světě.“

„Ale řekl jste...“

„Neřekl,“ namítl se zachichotáním, které u něho bývalo vzácné. „Vy jste to řekl. Vaše tvrzení není ani vzdáleně v souladu s tím, o čem jsem uvažoval. Byla to od vás naprosto zbytečná tiráda.“

Zjevně zmatený Nejvyšší kancléř se lehce uklonil. „Omlouvám se, ministře. Neměl jsem vás přerušovat. Vysvětlete mi tedy, co navrhuje. Útok ze vzduchu nedosáhl toho, co jsme potřebovali. Nemáte-li v úmyslu poslat dolů pozemní jednotky, co tedy chcete, abychom udělali?“

Ministr znovu začal kroužit po svém kokonu, ale tentokrát to nebylo bezcílné přecházení, spíše pohyb vyvolaný nadšením. „Odpověď se po celou dobu nachází přímo před námi. Mám-li být upřímný, cítím se trapně, že mě to nenapadlo už dříve. Běžně přece o těch nechtěných vetřelcích hovoříme jako o Havěti. O zvířatech.“

„Protože takoví opravdu jsou.“

„Proč se jich tedy...“ na okamžik se odmlčel, aby do-

dal svým slovům důraz, „...nezbavit tím nejlogičtějším dostupným prostředkem: pomocí zvířat? Poslat zvířata, aby zabíjela zvířata.“

„Tomu nerozumím.“ Kancléř udiveně kroutil svojí velkou hlavou. „Jaký druh zvířat byste na ně chtěl poslat? Nemůžeme jen tak vytrhnout nějaká zvířata z našeho ekosystému, shodit je na Zantenor a pak čekat, zda přežijí. Nebudou tady mít vůbec žádnou šanci. Vzduch je jiný, potravní zdroje...“

„Teď jste to pojmenoval přesně.“

Kancléř vypadal zmateně. „Zřejmě jste si to, ministře, promyslel...“

„Stvoříme zvířata, aby zničila jiná zvířata.“

„Stvoříme?“

„Máme o té Havěti spoustu informací, které shromáždili naši vědci.“ Hovořil se stupňujícím se vzrušením. „O jejich silných stránkách, jejich slabostech. O tom, jak jim fungují mozky, kolik mají srdcí a kolik mozků...“

Kancléř nevěřičně zakroutil hlavou. „To ano, to jsem slyšel. Jedno a jeden. Jedno ubohé srdíčko a jeden malý mozek... a pak ty orgány, kterými vnímají světlo. To o nich říká hodně.“

„Víme o té Havěti víc než dost, abychom stvořili zvířata určená jen k jedinému účelu: aby zničila usurpátory, kteří se zmocnili našeho Posvátného světa. Co si o tom myslíte?“

„Je to skvělý nápad. To je můj názor. Upřímně řečeno, jsem udivený, že na to nikdo nepřišel dřív.“

„Protože to nepatří ke způsobům Krezatínců,“ odvětil Nejvyšší ministr. „Nejsme zvyklí na to, aby za nás bojovali jiní. A omezuje nás zákaz vstupovat do Posvátného světa.“

Nejvyšší kancléř přikývl.

„A teď se dostáváme k hlavnímu problému,“ pokračoval Nejvyšší ministr. „Konkrétně, jak dlouho to bude trvat? Organizace vědecké společnosti je koneckonců,

milý kancléři, ve vaší náplni práce. Má-li se něčeho dosáhnout, neobejde se to bez vaší podpory, vašeho odhodlání a vašich organizačních schopností.“

„Rád bych poukázal na fakt, že jsou zde lidé, kteří budou namítat, že uvést novou formu života na Zantenor je téměř stejně velkým zločinem jako po něm chodit,“ podotkl Nejvyšší kancléř. „Tím se staneme spolupachatelí náboženského zločinu.“

„Zločin, ke kterému už na Zantenoru došlo, ovšem spáchala ta Havěť. Za to, že s tím zločinem hodláme skoncovat, nás nikdo odsuzovat nebude.“

Kancléř se zamyslel a pak přikývl. „V tom máte pravdu. Uvědomte si ale, že v Řádu jsou ještě jiní, kteří s tím souhlasit nebudou a možná se proti tomu postaví.“

„Tak ať to udělají. Rád zabiju a sežeru každého, kdo odmítne pojímat tuto záležitost stejně jako já.“

„Dobře si uvědomuji, že jste, ministře, bratrem z hnízda.“

„Souhlasíte se mnou tedy?“

Bratr z hnízda přikývl. „Naprosto.“

„Takže se zeptám znovu: Jak dlouho to bude trvat?“

„Stvořit takového tvora?“ Kancléř si mnul špičatou bradu a přemýšlel nad položenou otázkou. „Je třeba učinit víc, než si jen prostudovat informace, které až dosud o té Havěti máme. Potřebujeme rozpitvat jednu molekulu po druhé. Příprava takového zvířete se může ubírat mnoha směry. Můžeme se rozhodnout pro něco tak malého, jako je hmyz, který se vrhne na povrch planety ve velkých hejnech. Nebo můžeme vytvořit něco tak obrovského, že to bude tu Havěť rozdupávat.“

„Přestože jsme si vedli opatrně, abychom nic na povrchu Zantenoru nezasáhli, objevily se stížnosti, že vzdušné bombardování ničí povrch planety,“ ozval se ministr opatrně. „Nejsem nijak nadšený z představy, že nějaké zvíře způsobí ještě větší škody.“

„S tím nelze než souhlasit,“ přisvědčil Kancléř. „Ale

na velikosti nemusí nutně záležet. Faktory, které je třeba zvážit, jsou divokost a rychlost. Je zřejmé, že je třeba prostudovat materiály, které jsme o té Havěti nashromáždili, pečlivěji než předtím...“

„Ano, jistě, to je zřejmé.“ Ministrovi začala docházet trpělivost, ale snažil se to nedávat najevo, protože Nejvyšší kancléř byl nejen jeho bratrem ze stejného hnízda, ale i cenným spojencem. „*Jak dlouho* podle vás bude celý program trvat?“

„Analýza slabých stránek té Havěti? Vytvoření genetického plánu?“ ujistil se Nejvyšší kancléř a pak začal vyjmenovávat spoustu nezbytných kroků, které bude třeba podstoupit, než celá záležitost začne nést ovoce.

Nejvyšší ministr mu po chvíli přestal věnovat pozornost, protože Nejvyšší kancléř se zjevně dostal do svého světa. Nakonec ale umlkl, chvíli přemýšlel a pak dodal: „Asi tak jedno století.“

Nejvyšší ministr zvážil časový rámeček a pak souhlasil: „To vypadá přijatelně. Ale bude dobré si pospíšit. Století není zase tak dlouhé.“

„V tom máte pravdu,“ přisvědčil Nejvyšší kancléř. Natáhl pařát a Nejvyšší ministr na něj položil svůj. „Díky, že jste se mi svěřil se svým nápadem, bratře z hnízda. Podpořím vás.“

„To vím,“ odpověděl Nejvyšší ministr. Bezpečně věděl, že si Nejvyšší kancléř uvědomuje, že v případě úspěchu umí být štědrý, a zklame-li se v někom, umí být právě tak nemilosrdný.

Nejvyšší kancléř odchází s pocitem naléhavého úkolu. Nejvyšší ministr se na delší dobu pohrouží do myšlenek, dokud jeho pozornost znovu neupoutá prozpěvování Posedlých.

Vynoří se ze svého kokonu a s překvapením zjistí, že venku je jen šest Posedlých. To mu připadá podivné – jak může pouhého půl tuctu vydávat takový rámus?

Koneckonců na tom nezáleží.

Když se zase vrátí do kokonu, je venku o šest Posedlých méně. V tichu, byť zřejmě jen dočasném, nachází veliké zalíbení.

Městem se nese zvučné vyzvánění zvonů. Členové Vládnoucí třídy to nemohou ignorovat, přestože by si to přáli. Složili přísahu, že se zúčastní shromáždění, kdykoliv se rozezní zvony, protože jejich dunění naznačuje, že krezatínskou společnost čeká velká změna. Něco takového v tom být musí, protože kdyby začal někdo zvonit bez patřičného důvodu, čekala by ho okamžitá poprava.

Nejvyšší ministr však naslouchá vyzvánění s naprostou důvěrou. Na tento okamžik čekal devadesát sedm let (Nejvyšší kancléř dodržel slovo a učinil vše pro to, aby celou záležitost urychlil).

Shromáždění je plné spekulací ohledně důvodu tohoto neočekávaného předvolání. Rychle se rozšířilo, že zvonění je dílem Nejvyššího ministra. Diskutuje se o tom, že je třeba něco udělat s Havětí, která zamořila Posvátný svět Zantenoru, ale hrůzu nahánějící Válečný pán Knahs hlasitě prohlašuje, že by bylo lepší, kdyby si Nejvyšší ministr nepředstavoval, že má v této záležitosti nějakou autoritu.

„Očištění Zantenoru je v *mé* kompetenci!“ řve Válečný pán na každého, kdo je ochoten mu naslouchat.

Není jich mnoho. Skutečnost, že Zantenor je nadále znečišťován pracičkami Havěti, zůstává bolavým tématem krezatínské společnosti. Jsou i mnozí, kteří tvrdí, že by Knahs měl být zbaven svého titulu, a nejlépe i hlavy, za to, že ve svém tažení za očistu země ve jménu bohů selhal.

Na místo velkého shromáždění se dostavili vůdci všech frakcí. Válečný pán Knahs má mezi nimi prominentní místo, protože z něj jeho postavení dělá vojenského vůdce. Ale na shromáždění je zastoupeno i mnoho jiných frakcí, mnoho dalších oborů, více než tři stovky.

Když se na sebe Krezatínci obracejí, jde vždy o kombinaci telepatie, vrčení a cvakání sanicemi. Místo shromáždění je plné těchto přerývaných zvuků, které se ozvěnou šíří do okolí. Shromaždiště je tvořeno řadou sestupných spirál, z nichž v horních jsou nejmocnější a nejlivnější rody, aby si tak posílily svoje postavení.

O čem se má vést diskuze? Toto je stále se opakující otázka, na kterou myslí a kterou si mezi sebou vyměňují syčením, vrčením a cvakáním. Zantenor? Nové desátky? Planetární katastrofy? Co by to mohlo být? Co?

Pak konverzace ustane, protože cosi stoupá do výše magnetickou levitací. Je to plošina s jakousi krychlí z hladkého, pevného černého materiálu; je zcela neprůhledná. Shromáždění Krezatínci jsou zprvu tiše, zvědaví, a pak se znovu zvedne vlna konverzace, prodchnutá zmatkem.

Nejvyšší ministr to sleduje se značným uspokojením. Kancléř je již tímto okázalým předvedením své práce nadšen méně. Nejvyššímu ministrovi je to lhostejné. Krezatínci jsou rasou, která se ráda dělí do frakcí, takže nejdříve ze všeho je třeba upoutat jejich pozornost. A právě toho se teď snaží dosáhnout.

Plošina se zvedne ještě asi o třicet metrů, pak se zastaví a zůstane viset uprostřed pokračujících debat a spekulací.

„Ministře!“ vykřikne Válečný pán a jeho hlas se odráží ozvěnou po celém shromaždišti. „Kvůli tomu jste nás sem zavolal? Abyste nám předvedl nějaký kouzelnický trik?“

Jeho slova vyvolají směs pobavení a mumlání. Nejméně devět náboženských frakcí postavilo mimo zákon jakýkoliv náznak magie jako urážku bohů, o logice nemluvě.

„Žádná magie,“ namítne Nejvyšší ministr k postřehnutelné úlevě některých frakcí. „Je to věda, využitá ku prospěchu celé naší rasy. Mám zde konečné řešení problému s Havětí.“

Poklepe na jakýsi přístroj, kouřová černá krychle se

rozpuští, a jakmile se tak stane, přítomní zalapají po dechu, protože v krychli se začne pomalu objevovat jakýsi tvor.

Je obrovský a obludný. V pomalém zívnutí otevře prostorný chřtán, a když se olízne, ukáže se dvojitá řada zubů. Má dlouhé, štíhlé tělo s mnoha nohama, jsou pokrčené a připravené vrhnout se kupředu v útoku na kořist. Hlava se pomalu a klidně otáčí ze strany na stranu – všímá si přítomných Krezatínců, ale nezdá se, že by na něho udělali dojem nebo ho nějak rozrušili.

„Tohle?“ ozve se Válečný pán. „Tenhle tvor nás má zbavit Havěti?“

„K tomu tady je,“ odvěti Nejvyšší ministr.

Válečný pán se rozesměje. Není to zachechtání nebo zahihňání, ale bezostyšné posměšné zavytí.

Nejvyšší ministr se v tom okamžiku vážně zabývá úvahou, zda se nemá vrhnout přes shromáždění na Válečného pána a roztrhat ho na kusy. Není ale jisté, že by to pro něho dobře dopadlo, protože Válečný pán má statnou postavu a je jedním z nejsilnějších Krezatínců. Nejvyšší ministr by zřejmě brzy podlehl, ale to ho v tuto chvíli příliš nezajímá...

Jen klid, bratře z hnízda. V hlavě mu zazní tato slova, jimiž mu moudře radí nedaleko stojící Nejvyšší kancléř. Nenechte se zatáhnout do zbytečného boje. Stáhněte plošinu dolů a ukažte jim to.

Zatímco v hlavě jeho bratra z hnízda dosud zní tato moudrost, Nejvyšší kancléř vstane a bezvýrazným hlasem pronese: „Smím se zeptat, co nacházíte na záchraně Zantenoru tak zábavného? Sám jste za celou dobu s žádným hodnotným plánem nepřišel.“

Vysloví to klidně, a přitom provokativně. Válečný pán už se netváří pobaveně, výtku neúspěchu ho zasáhla. „To je vaše práce, předpokládám,“ prohlásí a ukáže obviňujícím prstem na kancléře.

„Máte pravdu.“

„Za jakým účelem? Abyste pustil... tu *příšeru* na tu Havět?“

„Zeptal jste se a sám jste si odpověděl.“ Kancléř ho-voří tak, jak by promlouval rodič k potomkovi a v jeho odpovědi je pečlivě odměřená dávka blahosklonnosti. Nikoliv tak velká, aby ho Válečný pán napadl, ale dost k tomu, aby jasně sdělil, co chtěl.

„Jen se na to podívejte!“ Válečný pán se tváří pohrdavě. „Zaručuju vám, že jste vytvořil jen hrůzu nahánějící válečný stroj. Má zuby na kousání. Drápy na polapení a drásání. Ale je to jen klidná příšera. Ať už jste mu se svými genetickými génii poskytli cokoliv, zabijácký instinkt tomu chybí.“

„Opravdu? Říkáte, že byste se mu postavil beze zbraně?“

„Bezesporu.“

Nejvyšší ministr ví, co přijde, a v duchu se usmívá. Jestliže je možné se u Válečného pána na něco spolehnout, pak je to jeho nesnesitelné ego.

„Tak dobře.“ Nejvyšší kancléř si udržuje naprosto servilní výraz člověka, který chce druhému poskytnout potěšení. „Přejete-li si to, přivedu toho tvora do soubor-jové jámy a můžete si to rozdat.“

Výtečně! Výtečně! Rozsápe ho na kusy! Nejvyšší ministr jen stěží dokáže zakrýt radost.

Je natolik rozrušený, že nedokáže zatajit své myšlenky před kancléřem. Jeho bratr z hnízda na něho vrhne opovržlivý pohled. *Nepřejeme si jeho smrt, bratře. Chceme ho jen ponížít. Přes všechno jeho chvástání zůstává Válečný pán surovcem. A surovci jsou zbabělci. Oba víme, co to udělá s postavením Válečného pána ve společnosti, která opovrhuje strachem, natož zbabělostí. Takže mějte trpělivost. Živý spole-nec může být daleko užitečnější než mrtvý nepřítel.*

Přesune pozornost zpět k Válečnému pánu. „Jsem šťastný, že vám mohu vyhovět,“ prohlásí. Pak se téměř nepostřehnutelně dotkne dálkového ovladače v kapse.

Tvor náhle prudce vrazí do stěny prostoru, v němž je uvězněn. Učiní tak s takovou zuřivostí, že všichni shromáždění sebou téměř současně trhnou. Stvoření vycení zuby a znovu uhodí do stěny.

„Nemá žádný zabijácký instinkt?“ otázke se kancléř.

Ironie otázky je každému zřejmá. Netvor je zjevně nesmírně rozzuřený. Opakovaně vrazí do stěn svého vězení a tesáky chňapá do vzduchu. Pařáty škrábe po průhledných stěnách a vydává vysoký pištivý zvuk, který mnoho Krezatínců donutí zacpat si uši.

Kancléřův hlas se zvedne nad nepolevující vytí tvora, zklamaného, že nemůže svůj terč rozervat na cáry: „Ted můžete ukázat svoji moc, Válečný pane!“

„Co se to děje?“ chce vědět Knahs.

„Udělal jsem jen to,“ ujme se kancléř ochotně vysvětlení, „že jsem vpustil do jeho klece mírný závan pachu té Havěti. Koneckonců jeho úkolem je lovit a likvidovat Havěť, nikoliv Krezatínce. Ale pokud jste rozhodnutý prokázat své bojové schopnosti, nezahanbíme vás podřadným protivníkem. Nabízím vám proto možnost nastříkat se esencí Havěti, stačí jen trochu. Poté můžete zaujmout místo v jámě, aniž byste se musel obávat, že marníte čas.“

V kancléřově hlase zaznělo jasné uspokojení a současně i náznak výzvy. „To jste si přece přál,“ naléhá. „Nebo snad ne?“

Veškerá pozornost je upřena na Válečného pána. Jediným zvukem je řev toho tvora.

Ted' ho může zachránit jedině jeho zbabělost, pomyslí si Nejvyšší ministr a myšlenkou vyjádří kancléři svůj obdiv. Otázkou je, jak ji ospravedlní?

To vůbec nebude problém, odpoví mu kancléř telepaticky.

„Jestli si myslíte, že dovolím, abych páchl tou Havětí,“ prohlásil Válečný pán, „tak jste zešílel. Nechci, aby mnou bohové opovrhovali jen proto, abyste na mně mohl demonstrovat to svoje... monstrum.“